

Het Muziektheater in Amsterdam

Luchtkussens en sterretjesplafond

Op het einde van de jaren zestig liet Karlheinz Stockhausen het publiek afdalen in de grotten van Jeita (Libanon) om er een concert bij te wonen. Enkel in deze afgezonderde en onherbergzame door de natuur zelf gevormde ruimte vond hij een plek waar zijn muziek volwaardig gestalte kon krijgen.

De ruimte krijgt betekenis door de muziek.

Door de muziek ontdekt de toehoorder de materialiteit van de ruimte.

De materialiteit van de ruimte geeft aan de muziek een nieuwe dimensie.

Een theater is tegelijk schuiloord en inspiratiebron, een oord van bezinning, afgesloten van de buitenwereld die ze in vraag stelt, een

plaats waar mensen betekenis geven aan de hen omringende dingen, een plaats waar ze zelf de verhoudingen tussen mensen en dingen bepalen. Een ruimte die theatermakers en publiek steeds opnieuw blijft verwonderen.

Collage 'Muziektheater-Stadskantoor', versiering van een instrument

Eenenzeventig jaar heeft Amsterdam moeten wachten op zijn muziektheater: sinds de eerste voorstellen in de gemeenteraad, ter gelegen-

heid van het uitbreidingsplan Zuid, heeft het nog tot in 1956 geduurd vooraleer een effectieve opdracht gegeven werd aan architect ir. B. Bijvoet voor een ontwerp op het Frederiksplein. Door een bankgebouw verdrongen, werd er naar een andere vestigingsplaats uitgezien, nl. aan de Ferdinand Bolstraat (1961). Hij deed dit samen met G. Holt. Na veel oponthoud en wijzigingen was dit plan in 1978 bestekklaar.

Tot realisatie van dit project zou het echter nooit komen, want er was ook nog het stadhuisproject, dat sinds het begin van deze eeuw op de Amsterdamse begroting stond, en waarover men het niet eens geraakte. In 1954 werd besloten, in functie van het plan voor de aanleg van een

*Stadhuis – muziektheater (maquette)
– Foto Dienst
Ruimtelijke
Ordering
Amsterdam*

